

До колкото знаемъ, тази госпожица е *Параскева Шушулова*, родомъ отъ Копривщица.

На стр. 49 биографа рисува физическия портретъ на поета, но невѣрно го рисува, види се. вслѣдствие на това обетоятелство, че той, автора, не е билъ щастливъ да познава лично Ботева. Ботевъ бѣ дѣйствително образецъ на мъжка красота, при това високъ, снаженъ, съ офицерска виправка, гдѣто се е рѣкло *левенъ-индия*—*бѣ Аполонъ белведерски*. — Коситѣ му не бѣха черни и кѣдрави, както казва биографа, а бѣха „кестеняви“, при това бѣха гладки, свѣтли и мазни. Очитѣ му бѣха дѣйствително голѣми, но не „черни като на гарванъ“, както ги рисува биографа, а бѣха сѣщо като коситѣ му „кестеняви“, при това малко подвижни и почти всѣкога спокойни, като че ли гледаха вѣчно върху една отдавна избрана точка. Челото му бѣ широко, но не испъкнало, а равно и гладко. Брада и мустаци не черни и гѣсти, а кафяви и възрѣдки. Рѣцетѣ му бѣха бѣли, но не деликатни, а голѣми и кокалести. каквито сѣ били на баща му. Знака отъ лѣвата страна на челото му, въ видъ на латинското S, не е венна жила, както казва биографа, а знакъ отъ нараняване съ остро на фурка, когато е ходилъ по ризка въ Калоферскитѣ улици. Дѣйствително, когато биваше раздраженъ, или пъкъ когато събираше всичкото си внимание върху разрѣшаванието на нѣкоя задача, испъкваше дебела венна жила, но тази жила се появяваше не отъ дѣната или лѣвата страна, а по срѣдата на челото му, каквато жила испъкваше у Любена Каравеловъ, каквато испъква и у Петка Каравеловъ, каквато е ималъ и *Жанъ-Жакъ Руссо* и *Дантонъ*. Тукъ му е мѣстото да забѣлѣжимъ, че вмѣстения портретъ въ началото на книгата не изражава истинската физиономия на Ботева. По нашему, по вѣрно е нарисуванъ портрета на Ботева отъ живописца—фотографъ Георги Данчевъ.

Въ качеството си и на рецензентъ и на бивши близкъ другаръ на Ботева, ние счетохме за нужно да исправимъ невѣрно очертания вънкашенъ образъ на поета отъ биографа му, който се е полггалъ по фотографическия му портретъ.

На стр. 43—53 биографа разказва за течението и настроението на руската литература, които течения сѣ погълнали и завлекли Ботева за тамъ, за кѣдѣто го бѣше орисала калоферската орисница още на третия день отъ рождението му. Въ десетъ страници (43—53) биографа рисува епохата на либералното течение въ Россия (1856—1866), разказва за новитѣ политически настроения, които натрапиха на новата руска литературна генерация идеалитѣ на великата француска революция.—Епохата на либералнитѣ течения въ руската журналистика, глavitѣ популяризатори на француския либерализмъ (било романисти, било журналисти, било брошурописци)—съ нѣколко думи сполучливо е характеризиралъ прѣдмѣтната епоха автора на биографическия опитъ. Сполуката се състои въ това, че въ въображението и въ съзнанието на читателя ясно се очертава литературната сфера, въ която Ботевъ нараства умствено и нравствено—създава си идеали за бѣдѣщата си литературна и политическа дѣятелность — събира поетическа енергия, храни творческата си фантазия съ поетически картини, взети изъ творенията